

opusdei.org

Z Barcelony do Bejrútu - práce s uprchlíky

Barceloňan vysvětluje, jak Libanon prožívá drama syrských uprchlíků, a jaká je jeho každodenní zkušenost v multikulturní společnosti, kde spolu musí žít ve vrtkavé rovnováze různá náboženská a politická přesvědčení.

17.01.2016

„Je jasné, že existují výjimky, mám ale za to, že celkově jdou Libanonci

příkladem (v tom, jak přijímají uprchlíky). Musíme si uvědomit, že Libanon byl léta okupován Sýrií. Syřané prováděli kontroly a občas je ponižovali. Teď by se mohli Libanonci za toto utrpení revanšovat, ale neudělali to. Ekonomická situace v Libanonu je mnohem horší jak ve Španělsku a lidi ani nenapadne, že je nemůžeme kvůli krizi přijmout.“

Rafael Peró je učitel z Barcelony a žije v Libanonu už od roku 2007. V jedné nadaci má na starosti vzdělávací a asistenční projekty pro Sýrii, Egypt a Libanon.

Libanon zaujímá výjimečné místo, když vidíme příliv syrských uprchlíků do Evropy za posledních několik měsíců. S počtem obyvatel něco přes 4 milióny a rozlohou pouhých 10 452 km² přijala tato země podle agentury ACNUR

(agentura OSN pro uprchlíky) milión uprchlíků.

Můžeme být touto uprchlickou krizí zaskočení. Rafael má dřívější zkušenosti s imigranty ve čtvrti Raval v Barceloně a nyní v Libanonu a proto navrhuje tuto cestu:

„Dobročinnost musí mít řád, nejprve je třeba se zaměřit na ty nejpotřebnější a logicky na ty, kdo nám jsou nejbližší a to je rodina. V naší společnosti odkládáme tuto dobročinnost, tyto skutky milosrdenství až na dobu, kdy máme čas, nebo na takové roční období, které nás už svou povahou vybízí k otevřenosti, například vánoce. Je to lepší než nic, ale myslím si, že pro křesťana musí mít dobročinné skutky trvalou povahu.“

„Rafo, nedělej si starosti: odpustil jsem jim a každý den se modlím, aby se napravili a obrátili.“

Když se vrátíme k dramatu uprchlíků: „Na jedné straně se žádá po Libanonu, aby přijal více uprchlíků, a na straně druhé se v ostatních zemích pro ně nic moc neudělá“. Libanon se nachází ve velmi delikátní politické a ekonomické situaci. Kromě uprchlíků ze Sýrie jsou tu uprchlíci z Palestiny a Iráku.“

Díky své práci mohl Rafael Peró zažít výjimečné situace: „V prvním projektu v Libanonu jsme se starali o irácké uprchlíky. Při jedné aktivitě byl dvanáctiletý chlapec, který překypoval radostí. Chvilku jsme spolu mluvili a on mi vyprávěl, že viděl, jak zabili část jeho rodiny kvůli tomu, že byli křesťané. Chtěl jsem připojit jakýsi nadpřirozený pohled, ale ještě než jsem vůbec něco řekl, dodal: 'Rafa, nedělej si starosti: odpustil jsem jim a každý den se modlím, aby se napravili a obrátili'.“

Mezináboženské spolužití

Libanonci jsou „pohostinní a otevření lidé“, kteří, jak vysvětluje, žijí náboženskou skutečnost jako další rozměr společenského života: Lidé mohou být tak nebo onak nábožensky formovaní, nicméně téměř všichni věří v Boha. Nemají problémy projevovat svou zbožnost a podle mého názoru právě to vytváří náboženské prostředí. Trvám na tom, aby se to dělalo přirozeně. Pro nevěřící lidi není toto prostředí na obtíž a nejsou k ničemu nuceni, když ostatní vyznávají svou víru. Ne: umí žít spontánně a zároveň s úctou. Když chceš navštívit mešitu, sundáš si boty; a když chceš vstoupit do chrámu, máš ramena přikrytá a nikdo tě za to nebude kritizovat.“

Neznamená to, že žádný problém vzájemného spolužití různých vyznání neexistuje: „V Libanonu je náboženská svoboda, ale nuancí je

mnoho“, říká. Například muslimové mají velkou úctu ke křesťanským kněžím a nikdo není uražen, když vidí, jak se někdo na ulici modlí růženec. Také se nepopravují obrácení muslimové, „i když jsou tací, kteří byli za svou konverzi pronásledováni“.

Kontrast s Evropou

Rafael vysvětluje, že v těchto případech je důležité jednat s taktem, jelikož „muslimové se cítí zraněni, je to jakoby ztratili jedno dítě“. Z jejich pohledu se jedná o to, aby se udržela rovnováha: „V mnoha případech není třeba to držet v tajnosti. Ale vždy diskrétně.“ V každém případě našel Rafael vzor v postoji svatého Josemaríi: „Miloval hodně svobodu, respektoval každého člověka, ale neodsuzoval jeho vyznání. Každého člověka, ať pocházel z jakékoliv kultury nebo vyznával jakékoliv náboženství, si velmi vážil a zároveň

mu uměl předat křesťanskou víru přirozeně a nenásilně. Snažíme to dělat stejně tak a lidé si to uvědomují a jsou tomu rádi.“

V protikladu k životu v Libanonu má Rafael dojem, že my evropští křesťané „můžeme být na jedné straně trochu maloměšťáckými a na straně druhé procházet životem tak rychle, že na Boha a druhé lidi nemáme čas. Mnohdy lidé pracují proto, aby zbohatli, a v tom spočívá malost jak pro společnost, tak i samotného člověka. Je třeba, aby se člověk prací rozvíjel a zároveň se rozvíjel s těmi druhými.“